

Edmund Mitrus

Lublin-Stare Miasto, AZP 77-81/1

Informator Archeologiczny : badania 30, 267

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wykonane przez dr. M. Krąpca z Krakowa, którym poddano 5 próbek z pali konstrukcyjnych zabudowy, pobranych z różnych rejonów wykopu. Jednej próbki, pobranej z pala stanowiącego element konstrukcyjny śmietnika, nie udało się wydatować ze względu na fakt, iż pochodziła ona z drzewa o bardzo wąskich przyrostach rocznych, w których pomiar szerokości jest niejednoznaczny, a ich wykresy są obciążone wyraźnymi zmianami indywidualnymi, co praktycznie uniemożliwia datowanie. Próby były pochodzenia miejscowego lub z obszarów położonych na północny wschód od Olsztyna. Zostały one wydatowane na podstawie chronologii wyznaczonych w Europie Zachodniej dla drewna eksportowanego z obszaru północnej Polski i Litwy. Uzyskano między innymi następujące daty roczne: 1349, 1371 (-5+9), 1377, 1457. Badania powyższe, jak również przeprowadzone analizy ceramiki i innych zabytków (szczególnie wydzielonych) wyraźnie zdają się wskazywać na fakt, iż w obrębie wykopu mamy do czynienia z nawarstwieniami kulturowymi związanymi z początkiem osadnictwa na terenie miasta Lubawy, a więc z drugą połową XIV wieku. Chodzi tu o osadnictwo na obrzeżach starego miasta, centrum bowiem było użytkowane już w wieku XIII. Brak wcześniejszych wyznaczników chronologicznych nie wyklucza oczywiście obecności w tym miejscu osadnictwa wcześniejszego, o czym istnieją wzmianki w materiałach źródłowych. Jeżeli osadnictwo to istniało, to należałoby się go spodziewać w kierunku bardziej na południe i południowy zachód od badanego rejonu, czyli w kierunku rynku. Tak więc znalazł tu potwierdzenie peryferyczny obszar pierwotnego osadnictwa miejskiego.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Archiwum PSOZ w Olsztynie.
Badania nie będą kontynuowane.

Lubieszewo, st. 2, gm. Nowy Dwór Gdański, woj. elbląskie

patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

LUBIN-Rynek 11,
gm. loco, woj. legnickie,
AZP 73-21/-

• miasto późnośredniowieczne i nowożytnie (XIV–XVIII w.)

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. Romualda Piwkę (Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska „EKSPLODER”. Finansowane przez Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w Lubinie.

Rozpoznano relikty zabudowy murowanej z XVIII wieku. Ścianę północno-zachodnią budynku stanowi odcinek późnośredniowiecznego muru obronnego. Materiał ceramiczny (nieliczny) można datować na XIV wiek.

LUBLIN–Stare Miasto,
AZP 77-81/1

• późnośredniowieczne relikty kościoła św. Michała (2 połowa XIII–1 ćwierć XIV w.)

Badania przedinwestycyjne, przeprowadzone przez mgr. Edmunda Mitrusa (Pracownia Badań i Nadzorów Archeologicznych). Finansowane przez Gminę Lublin. Badania kościoła prowadzono w latach 1936–1938, 1977–1979, 1981, 1991. W sezonie 1996 założono 10 wykopów, łącznie przebadano powierzchnię 80 m².

Stwierdzono, że pierwotnie świątynia składała się ze zbliżonego do kwadratu korpusu i wydłużonego prezbiterium. Cztery filary dzieliły korpus na trzy nawy. Nawy boczne zamknięte były od wschodu prostymi ścianami, zaś nawa główna przechodziła w prezbiterium. Zarówno prezbiterium, jak i korpus miały przypory. Chronologię świątyni określono na podstawie towarzyszących pochówkom kablączków skroniowych i brakteatów, a także na podstawie analogii. Cmentarz chrześcijański jest starszy od zachowanych relikwów, najstarsze odkryte w rejonie kościoła pochówki można datować na XII, a być może nawet XI w.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ i Muzeum Okręgowym w Lublinie. Wyniki badań zostaną opublikowane w materiałach z konferencji „600 lat Lublina”.

Badania nie będą kontynuowane.

ŁAŃCUT, st. 9,
gm. loco,
woj. rzeszowskie,
AZP 102-78/11

• miasto późnośredniowieczne (XIV w.)

Nadzór nad pracami ziemnymi wokół pl. Sobieskiego (tzw. Starego Rynku) i jego zaplecza, przeprowadzony w okresie od lipca do września przez mgr. Antoniego Lubelczyka (Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Finansowany przez Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej w Łańcucie. Pierwszy sezon badań.

W rejonie bóżnicy natrafiono na warstwę przepalanej gliny z węglem drzewnym – brak materiału nie pozwala wiązać jej z jakimś konkretnym pożarem miasta. Na pozostałych od-